

зюмбюли лѣхваше за малко и отново се загубваше.

Въ такива сутрини свѣтътъ изглежда съвършено новъ, прекрасенъ, изпълненъ само съ ведрина и радостъ.

Бѣхъ обиколилъ вече войнишкитѣ помѣщения, склада и кухнитѣ. Оставаше да провѣря ареста и караулното помѣщение до него. То гледаше къмъ северъ съ едно единствено прозорче, подъ което стоеше часовая. Следъ провѣрката на караула, запитахъ старшия подофицеръ:

— Има ли нѣкой въ ареста?

— Тѣй вѣрно, г. подпоручикъ, има единъ... — Той се позасмѣ и добави: — Има единъ, ама е малко таквози... побърканъ. Цѣлъ день чете... все чете... Пратили го отъ С-ката допълняюща дружина. Тамъ нѣмали хора за караулъ — нали дружината замина за фронта — че да го пазимъ ний, временно...

За ареста се минаваше презъ караулното помѣщение. Едно тѣсно коридорче дѣлѣше затвора отъ останалата частъ. Дѣхъ на влага и застоялъ въздухъ, миризъ на войнишка чорба и чизми удряха веднага въ лицето. Бѣше тъмно и усойно ка-